

Библейски реминисценции и страстно възбуждение довеждат тукъ до една клетва въ магически духъ, която тъй добре изказва волевото начало у Селимински, съ неговата нестихнала любовъ и непотушила омраза.

Познавайки убедителната сила на басни и анекдоти, въ които е символизирана или нагледно изразена известна важна идея, известенъ цененъ опитъ, Селимински прибѣгва до тѣхъ, особено когато трѣбва да спечели една такава простичка, но здрава откъмъ морала си народна срѣда, каквато сж цариградскитѣ българи. На последнитѣ, въ единъ моментъ на решително напрежение въ борбата срещу Фенеръ, той внушава непримирима тактика чрезъ следнитѣ басни отъ Езопа:

„Любезни сънародници! Нека си припомнимъ какво ни учи баснята за орела, който, умирайки, не жалилъ толкова, че билъ застрелянъ отъ ловеца, колкото затова, че стрелата била нагласена въ собственото му перо. Това сжщото става и съ насъ. Фенерското духовенство ни бие съ нашитѣ пари. И тъй, нека не му даваме срѣдства, за да се отгървемъ отъ него. . . Фригийскиятъ баснописецъ и философъ Езопъ казва: понеже вълцитѣ нѣмали възможность да нападнатъ стадата, предложили вѣченъ миръ, съ условие, кучетата да се отдалечатъ отъ стадата, тъй като тѣ били причина за вѣчния гнѣвъ на вълцитѣ противъ овцитѣ. Освенъ това, кучетата, безъ да се трудятъ, се хранѣли съ млѣко, сирене и месо и постоянно се биели съ вълцитѣ, които затова си отгъщавали на овцитѣ. Предъ видъ на това, овцитѣ приели предложенията на вълцитѣ. Обаче, отпосле, като обмислили въпроса по-зрѣло, решили да задържатъ своитѣ пазители, кучетата. Подобно съглашение предлагатъ намъ фанариотитѣ“.

Поуката тукъ, тъй ясно прокарана, се явява твърде достъпна за ума на ония, които мъчно биха разбрали едно по-сложно причинно съотношение между лукавитѣ предложения и реалнитѣ цинични замисли на Фенеръ. Селимински майсторски преминава отъ притчата-образъ къмъ общото си сентенциозно заключение: „Фенерското духовенство ни бие съ наши пари. — Подобно съглашение предлагатъ намъ фанариотитѣ“.

До какво красноречие може да достигне патосътъ на умиление у Селимински при спомена за народнитѣ тегла и трогателнитѣ сцени, преживѣни отъ него, показва ни най-добре описанието на изселването отъ Сливенъ въ 1830 г., което приведохме вече (срв. по-горе, стр. 152—153) и което започва съ думитѣ: „Всичкитѣ интереси на народа трѣбваше да пострадатъ. . .“ То завършва: „О! Колко тѣсно е свързанъ човѣкъ съ родното си мѣсто! Често пжти той предпочита